

POLIITTISIA OPETUKSIA

Joku aika sitten Valtakunnanneuvosto ajoi karille kysymyksen puolan kielen käytäntöön ottamisesta Puolan tulevassa itsehallinnossa. Tuo äänestys, joka toimitettiin vastoin hallituksen päämiehen tahtoa, selittää meille monta seikkaa Venäjän hallitsevia luokkia sekä valtorakenteemme ja -hallinnan „erikoisuuksia” koskevassa kysymyksessä.

Lehdistössä on jo valaistu sitä pitkää historiaa, mikä kysymyksellä puolan kielen käytöstä Puolan itsehallinnossa on takanaan. Valtiovallan ruorissa seisovat Venäjän tilanherrat ovat jo kauan, vuodesta 1907, käyneet siitä neuvotte-luja Puolan korkeimman ylimystön kanssa. Yritettiin sopia ehdoista, joiden pohjalla kävisi mahdolliseksi edes vähäinen yhteistyö tahi yksinkertaisesti suhteellisen rauhallinen rinnakkaiselo venäläisten mustasotnialaisten ja puolalaisten mustasotnialaisten kesken,— ja tämä kaikki tehtiin tietysti kokonaisuudessaan ja yksinomaan „kansallisen kulttuurin” etujen nimessä.

Puolan kansallista kulttuuria puolustivat puolalaiset tilanherrat, jotka vaativat itselleen itsehallintoa (autonomian asemesta) ja puolan kieltä. Venäjän kansallista kulttuuria puolustivat isovenäläiset tilanherrat, jotka asettivat ehdoksi (heidän hallussaan oli kaikki, eikä heidän tarvinnut vaatia mitään) venäläisen kulttuurin määräävän aseman ja „venäläisen” Holmin alueen erottamisen Puolasta. Osapuolet solmivat sopimuksen muun muassa juutalaisia vastaan, joille edeltäpäin säädettiin rajoittava „prosenttinormi”,— ettei Puola jäisi jälkeen Venäjältä juutalaisten mustasotnialaisessa ajohahdissa ja sortamisessa.

Kuten tiedotetaan, Stolypin itse kävi henkilökohtaisesti näitä neuvotteluja Puolan ylimystön kanssa, Puolan

tilanherramagnaattien kanssa. Stolypin lupaili. Esitettiin luonnokset. Ja... Holmin alue osoittautui erotetuksi, mutta puolan kielen käytön Puolan itsehallinnossa meidän Valtakunnanneuvostomme *eväsi*. Kokovtsov puolusti Stolypinin asiaa „uskollisesti ja vilpittömästi”, muttei saanut sitä puolustetuksi. Valtakunnanneuvoston oikeistojäsenet eivät kannattaneet häntä.

Mainitsemme vielä yhdestä, vaikkakin pienestä sopimuksesta, joka „revittiin rikki”. Gutshkov sanoi joku aika sitten koko Venäjän porvariston nimessä, että tämä porvaristo on solminut vastavallankumouksen hallituksen kanssa mykän sopimuksen: „kannatetaan sitä reformien vuoksi”. Sitä kannatettiin, mutta reformeja *ei* ole kuulunut.

Meidän esimerkissämme solmivat samaten mykän sopimuksen — ei porvaristo, ei oppositio, vaan mitä puhdasverisimmät tilanherrat: „me” otamme askelen Stolypinin puoleen, ja meille myönnetään puolankielinen itsehallinto. Askel otettiin, mutta puolan kieltä ei saatukaan.

Tästä pienestä esimerkistä seuraa suuria poliittisia opeuksia. Kansallisuuksien taistelu muuttuu silmiemme edessä kahden kansakunnan hallitsevien luokkien väliseksi sopimukseksi, jonka ehtona on kolmannen kansan (juutalaiskansan) erikoinen sortaminen. Muistakaamme, että näin menettelevät kaikki hallitsevat luokat, eivät yksistään tilanherrat, vaan myös porvaristo, jopa kaikkein demokraattisinkin porvaristo.

Venäjän todellinen rakenne ja hallinta tulee ilmi niiden luokkaperustassa: tilanherrat määräävät, päättävät ja ratkaisevat. Tämän luokan kaikkivaltius on valtava. Porvariston se „sallii” vain „osallistua”... sopimuksiin, jotka se sitten *rikkoo*.

Eikä siinä vielä kaikki. Osoittautuu, että määräävänkin luokan *puitteissa* sopimuksia „revitään rikki” poikkeuksellisen, ylikuonnollisen helposti. Se on Venäjän erikoisuutta muihin luokkavaltioihin verrattuna, se on jo meidän oma-peräisyyttämme, jonka vallitessa ovat jääneet ratkaisematta kysymykset, mitkä Eurooppa on ratkaissut jo 200 ja 100 vuotta sitten.